

Авторка статті:

Любов ГОЛОВНЯ,

здобувачка

ОП Соціальна робота

Наукова керівниця:

Світлана КОЛЯДЕНКО,

кандидатка педагогічних наук, доцентка,
завідувачка кафедри соціальних технологій

РОЛЬ ХРИСТИЯНСТВА У СИСТЕМІ СОЦІАЛЬНОЇ ДОПОМОГИ

Запровадження християнства стало епохальним переломним моментом в історії Київської Русі, який не тільки суттєво вплинув на всі сфери сучасного суспільства, але й надовго визначив особливості вітчизняної моделі історичного розвитку. Прийняття християнства як державної релігії відбулось приблизно 988 року під час правління онука князя Ігоря та княгині Ольги – Володимира Великого (978–1015 рр.).

За даними електронного джерела «Словник іншомовних слів» Володимира Лук'янюка, християнство – одна з трьох світових релігій (поряд з ісламом та буддизмом). Особливістю християнства, яка відрізняє його від інших напрямків єдиногобожжя, є віра в Ісуса Христа, як втілення і прояв Бога, заради спасіння всього людства і людського суспільства і настанови в істині [1]. Найголовнішим словом для нас у цьому визначенні має бути «віра». Та багато людей обирають невір'я, хоча воно приносить деструкцію в їхнє життя.

Розглянемо, до яких наслідків призводить віра і невір'я. Наслідки невір'я: смуток, страх, відчай.

В планах Божих було, щоб людина була гармонійною і творчою особистістю, контактувала з своїм Творцем, пізнавала світ і перебувала в натхненній радості. Такими є наслідки віри і духовно збагаченої людини. У період становлення індивіда в системі соціальних відносин, зокрема її професійного становлення, відбувається орієнтація моральних упевнень особистості на моральні норми суспільства. Важливим фактором у формуванні духовності людини в цей період є вплив на неї мікросоціального середовища, тобто людей безпосереднього середовища людини. Цим мікросоціальним середовищем іноді може виступати релігійне об'єднання, яке є транслятором певних духовних цінностей. «...Психосоціальні особливості релігійної людини базуються на вірі, котра є стрижнем духовності людини, першоосновою свідомості» [2].

Ми створені, щоб жити в соціумі, а не відокремлюватись один від одного і таким чином занепадати, як інтелектуально, так і духовно. Як сказано у Біблії: «Не добре людині бути одній». Тому, християнські організації спонукають людей до спілкування і доброчинності, бо Біблія каже, що «пожертви доброчинності і спілкування втішають серце Боже» (Євр. 13:16) [3]. Ми всі необхідні одне одному, а егоїстична філософія останнього часу – це деструктивна релігія з демонічним ухилом.

В соціальних мережах часто можна зустріти під іменем власника сторінки припис «Пофігіст / пофігістка» – це означає, що ця людина живе хаотично, егоїстично і безвідповідально. Хоча для суспільного добробуту необхідно, щоб людина відповідала за свої слова, піклувалась про тих, хто поруч, з повагою відносились до всіх людей. Конче необхідно повернути свої серця один до одного, творити добро допомагаючи, підтримуючи і передаючи досвід доброчинності і її прекрасні результати. Відсторонення людини від страху, невпевненості і покинутості за допомогою відкритих сердець у благочинності веде до зміни мислення, і як результат – зміни всього життя в позитивному напрямку. Тому всі

релігійні і соціальні заклади по своїй суті переслідують одну ціль – підтримати людину, показати її важливість і дати їй натхнення у самореалізації, забезпечити знаннями і ресурсами, щоб бути корисною для суспільства.

Отже, християнство – це відображення віри у добрих вчинках і істинному знанні. Біблія проголошує: «І полюби Господа Бога твого всім серцем твоїм, і всією душею твоєю, і всім розумінням твоїм, і всією силою твоєю», – ось перша заповідь! І друга подібна до неї: «Полюби ближнього твого, як самого себе». Більшої за ці заповіді немає (Мк. 12: 30-31) [3]. Християнство має на меті орієнтувати людей на неперехідні цінності, пов'язані з особистим моральним удосконаленням. Тому християнську релігійну групу можна розглядати як допоміжний інститут виховання, поряд зі школою, сім'єю або трудовим колективом. Як інститут соціалізації особистості, релігійна група є певним транслятором духовних цінностей і створює всі необхідні умови для виховання високоморальної особистості, здатної діяти на благо суспільства і країни.

Використана література

1. Лук'янюк В. Християнство. *Словник іншомовних слів*. 2001-22. URL: <https://www.jnsm.com.ua/cgi-bin/u/book/sis.pl?Article=19833&action=show>
2. Кімліченко О. Релігійний чинник в формуванні духовності молоді. *Проблема личности в современной науке: результаты и перспективы исследований*. Тезисы докладов Третьей Всеукраинской научной конференции молодых ученых. Київ, 2000. С. 55-57.
3. *Біблія*. Книги Священного Писання Старого і Нового Завіту: в українському перекладі з паралельними місцями / Переклад Патріарха Філарета (Денисенка). Київ: Видання Київської Патріархії Української Православної Церкви Київського Патріархату, 2004. 1416 с. URL: <https://parafia.org.ua/biblioteka/svyate-pysmo/bibliya-upts-kp/>